
Ten strašlivý den, o kterém nikdo nechce mluvit

By David Wilkerson

February 5, 2007 „Pán v den však přijde jako zloděj v noci. V ten den nebesa s hřmotem pomínou, živly se rozplynou žářem a země i všechny výtvořiny na ní budou spáleny.“

„Když se tedy všechno má rozplynout, jací musíte být ve svatém chování a zbožnosti vy, kdo očekáváte a spěcháte k příchodu Božího dne, pro nějž se nebesa rozplynou ohněm a živly roztaví žářem?“

„Podle jeho zaslíbení však očekáváme nová nebesa a novou zemi, v nichž přebývá spravedlnost. Proto, milovaní, očekávejte tyto věci a snažte se, abyste jím byli shledáni v pokoji jako neposkvrnění a bezúhonní“ (2. Petr 3:10–14).

Známý evangelista v televizi nedávno ohromil náš národ prorockým varováním. Řekl, že mu Bůh zjevil, že ve Spojených státech dojde brzy k nečekanému teroristickému útoku, při němž bude zabito mnoho lidí. Podobné proroctví přinesl i další respektovaný televizní evangelista.

Během několika minulých týdnů jsem přijímal proroctví od neznámých zbožných služebníků, kteří hlásají stejný druh poselství. Tito pastýři varují: „Blíží se veliké neštěstí. Přijde na nás brzy a nečekaně. Bude tak devastující, že se svět bude chvát hrůzou. Nic už pak nebude stejné.“

Komentátoři zpráv se k tomu unisono přidávají. Opakovaně slyším hlasatele zpravodajství, jak předpovídají stejnou věc: co nevidět dojde k strašné světové krizi. Věřím, že tyto varovné výstrahy sekulárního světa je způsob, jakým Duch Boží varuje nevěřící. Dnes i ten nejzkaženější člověk na zemi cítí ve své duši vnitřní tušení, že strašný, hrozný den je neodvratný a že se rychle přibližuje.

Právě teď se svět nachází v děsivém zmatku. Přemýšlím o strašlivých zvražděních, která se dějí v Dárfúru v Súdánu. Více než 300 000 lidí tam zemřelo a z dalších dvou milionů lidí se stali uprchlíci. Zatímco to svět s hrůzou sleduje, neschopný zastavit vraždění, zkorumpované Spojené národy jednájí jak paralyzované. Mnoho potravinové pomoci se stává podporou pro vzbouřené vojenské síly.

Terorismus se stupňuje a světové mocnosti jsou zmatené. OSN s jejich beznadějně nejednotnou Radou bezpečnosti jsou nazývány „Mission Impossible.“ Právě teď Írán a Severní Korea závodí v budování nukleárních arsenálů, Írán navíc hrozí, že vymaže Izrael z mapy. Pro tyto zrádné národy je jakákoliv hrozba OSN sankcemi pouze vtipem. Otevřeně se posmívají závazným rezolucím této organizace.

V rekordní době stoupla celosvětová moc Číny, která je odhodlaná vystřídat Ameriku jako výhradní světovou supervelmoc. Čínská vláda sype miliardy dolarů do Afriky, Jižní Ameriky, na Dálný Východ a do Latinské Ameriky, kupuje si vliv národů. Dnes se zdá, že všechno se vyrábí v Číně nebo Čínou.

Kdo naslouchá všem těmto prorockým varováním a věnuje jim pozornost? Národy světa a jejich vedoucí představitelé neposlouchají všechno to alarmující burcování, které se ozývá. Většina z nich je pravděpodobně ani neslyší. Jako svéhlaví králové v Bibli, kteří roztrhali prorocká varování na kousky a tomu, co jim bylo prorokováno, se posmívali.

Skutečně, všichni, kdo nenávidí Krista, se posmívají. Sekulární svět zesměšňuje kazatele, kteří tato hrozná varování přinášejí, a nazývá je kazateli zkázy, říká o nich, že ztratili rozum. Přesně jak to Písmo předpovídá, prohlašují tyto novodobí posmíváči: „Všechno jde dál stejně, jak tomu bylo od

začátku vřku. Prosperitu světa nic nezastaví. Stále bude pokračovat. Všechno je v pohodí!“

Faktem je, že ti, kdo milují vřci tohoto světa, budou ignorovat každé takové varování a proroctví. Je to pravdou i o mnoha křesťanech. Jestliže má vřící sklon k honbě za bohatstvím a úspěchem – jestliže hledá shovívavé evangelium, evangelium pohodlné milosti – odvrací uši od tvrdě znějícího poselství.

Osobně jsem šokován mnoha Božími služebníky, kteří otevřeně opovrhují těmi, kdo varují před nadcházejícími nebezpečnými časy. Nechápu, jak mohou odmítat každé prorocké poselství, které se ozve. Přemýšlejte o tom:

- Právě tebe velitelé národní bezpečnosti rozesílají v USA výstrahy – žluté, oranžové a červené výstrahy včetně leteckých varování.
- Špičky tajné policie jsou varovány před možností, že teroristé odpálí nečisté bomby a že velké množství lidí je v nebezpečí.
- V New York City provádí každá bezpečnostní agentura výcvik pro případ, že dojde k útoku. Novinové zprávy neustále oznamují, že tento útok není záležitostí „jestli,“ ale „kdy.“ Jeho výskyt je jen otázkou času.
- Zdravotní odborníci varují před celosvětovými pandemiemi, předpovídají, že budou umírat miliony lidí. Svět již tebe pustoší HIV/AIDS, nejvíce zachvacuje Afriku.

Jak na tato varování reaguje tělo Kristovo? V mnoha církvích není ani zmínka o krutostech, zvrstvech, o terorismu, tragických pandemiích. Místo toho odtud vycházejí poselství, která se skládají z emocionálních, povzbuzujících projevů, vtipů, zábavy. Všechno je to duchovní dřeťský pokrm, není tu ani slovo o přicházejícím soudu.

Co přesně náboženští lidé říkají během tohoto rozhodujícího času varování? Více a více kazatelů pobízí své lidi: „Bůh chce, abyste zbohatli. Chce, abyste jezdili první třídou. Tak do toho vstupte právě tebe.“ Upadají do stejného, na peníze zaměřeného evangelia, které Ježíš ve své době vyhnal z chrámu.

Věřím, že Bůh s láskou žehná svému lidu a že existují zaslíbení vzrůstu pro ty, kdo dávají na potřeby chudých, vdov a sirotků. Není hříchem prosperovat. Mnoho finančně požehnaných věřících podporuje misie a dobročinné práce po celém světě.

Nicméně, Duch svatý právě tebe naléhá na svět skrze mnoho prorockých hlasů, stejně tak jako skrze hlasy světa. Strašlivý den odplaty je ve dveřích, přesto většina lidí – včetně velkého množství křesťanů – o něm nechce mluvit, ani na něj myslet.

Jestliže jen pár lidí naslouchá, kdo jsou pak ti, pro které jsou tato proroctví určena? Proč by je Pán přinášel, když jim jen pár lidí věnuje pozornost? Kdo ve světě uslyší tato varování?

Myslím na Jeremiáše, Ezechiele a další starozákonní proroky, kteří varovali před pádem Babylona, světové mocnosti té doby. Proroci také mluvili o přicházející zkáze na Kaldejské, Médské, Perské a Tyrské. Ale tato proroctví nikdy tyto pohanské národy nebo jejich vládců nezasáhla.

Dokonce i odpadlý Izrael se uškľíbal nad těmito hlasy volajícími na poušti. Takže, proč vůbec Bůh tato varování přináší? Kdo takovým zprávám uvěří? A ke komu Bůh mluví?

Pan vždy mluví ke svému věrnému ostatku Bůhem celé historie Bůh vždy posílal proroky s varováním,

aby probudili jeho spící nevěstu. Zjevuje v těchto varováních pokročilost času, aby probudil podléhající služebníky a církve.

Ačkoliv Bůh mluví skrze muže s možností mluvit veřejně k národům, mnohokrát musí Bůh najít pokorné, neznámé, skryté strážné. Vybírá si kazatele, kteří nemají svůj díl plný spoustou akcí, muže, kteří jsou uzavřeni s Bohem v modlitbě. Tito služebníci jsou opovrhováni a vysmíváni jako nevědomí a neučení. Ale oni nemají strach z posměchu. Opravdu, oni jsou ti „slabí“ posláni Bohem, aby ohromili a zahanbili moudré.

A jen ti posluchači, kteří nemilují svět, uslyší prorocká varování, která tito proroci přinášejí. Jen tím, kdo touží po příchodu Pána, bude toto poselství opravdově zvonit v jejich srdcích.

Zde je důvod, proč Bůh varuje své věrné: je to proto, aby je nesmetl strach, až udeří náhlé neštěstí. Až tato strašná událost přijde, Boží lid musí vědět, že to, co se stalo, není nešťastná náhoda nebo náhodný čin nelítostných národů. Musí mít ve svých srdcích Kristův pokoj, musí vědět, že náš Bůh je pořád pánem vesmíru.

Takto bude Pánův lid varován. A nebudou panikařit, až budou srdce jiných lidí selhávat pro strach ze všech hrozných věcí, které uvidí přicházet na zem.

Apoštol Petr nám říká, že „den Pánů přijde jako zloděj v noci,“ neboli náhle (2. Petr 3:10) Petr říká, že den Pánů nebude dnem radosti, ale hrůzy. Slibuje nenadálé, náhlé, nečekané „rozplynutí všech věcí pálivostí ohně.“

Podle Petra přijde ten den náhle „jako zloděj v noci.“ A bude doprovázen velikým rámem. Představte si to: živly se roztaví žářem, až veliký oheň stráví a rozpustí vše, co bude mít v cestě.

Co si o takové události máme myslet? Jeden teolog napsal: „Tohle zní jako nukleární holocaust.“ Bez ohledu na to, zda má tento muž pravdu, mluví Petr o kataklyzmatické, globální události.

Takže, komu apoštol adresuje tato slova? Komu je prorokuje? Petr napsal tuto epištolu „věřícím,“ věrnému zbytku věřících. „Milovaní, toto je již druhý dopis, který vám píši. V nich skrze upomínání probouzím vaši upřímnou mysl“ (2. Petr 3:1).

Stručně řečeno, Petr říká svým čtenářům, že se chystá prorokovat poselství, které nikdo nebude chtít slyšet – nikdo, to znamená, kromě zbytku věřících. A podle Petra to bude slovo tak strašné, že bude v hojné míře předmětem výsměchu a úšklebků. Vlastně tímto věřícím říká: „Přijdou posměvači. A budou se vysmívat jak starozákonním prorokům, tak současným apoštolům.“

Všimněte si, co Petr vzápětí říká: „Ta nynější nebesa a země jsou pak tímtož slovem zachována a střežena pro oheň, ke dni soudu a záhuby bezbožných lidí“ (3:7).

Zde je totéž slovo, které dal Bůh generaci Noeho, kterou soudil sesláním potopy. Je to také stejné slovo, které Bůh řekl ohledně Sodomy a Gomory, společnosti, která byla souzena ohněm. Teď říká Petr stejné slovo, pocházející od Boha, který má „v záloze rozpouštějící oheň pro dnešek“ (3:7, parafrázováno).

Až uslyšíme zvětst jako je tahle, něco v nás povstane a řekne: „Je toho všeho příliš, aby se to dalo snést.“ Kdykoliv slyšíme slova jako jsou ta Petrova, naší první reakcí je odvrátit se, couvnout. Myslíme

si: „Dneska je tolik špatných zpráv, tak moc, že to do našich životů přináší stres. Tolik tragedií, které k nám doléhají z celého světa. Proč teď musíme slyšet tuhle zvěst?“

Opravdu, mnoho křesťanů se možná krčí při poselství, které tu Petr přináší. Uvnitř si možná říkají: „Proč nám to musí být připomínáno? Proč se to prostě nestane?“

Ale Petr přináší důvod, proč se musí tato poselství ozývat: „Když se tedy všechno má rozplynout, jací musíte být ve svatém chování a zbožnosti vy?“ (2. Petr 3:11).

Tady je jádro Petrova proroctví. Ve světle náhlého rozplynutí všech věcí, by měli Boží milovaní prozkoušet své vlastní chování. Ti, kteří očekávají naplnění biblických proroctví, by měli být připraveni do podoby Krista, v chování, konverzaci a myšlení.

Petr říká, že Pán není lajdácký s naplněním svého slibu, jak mu někteří mají za zlé. Jinými slovy, Bůh ještě neuvolnil oheň, který má přichystaný, a to z jediného důvodu. Není to jen tak, že dopustí, aby přetekl pohár nepravostí. Ne, Pán zdržuje soud kvůli své věčné trpělivosti k hříšníkům, „nebo nechce, aby někteří zahynuli, ale aby všichni došli k pokání“ (3:9).

Avšak nemylte se: oheň přichází. „Proto, milovaní, očekávejte tyto věci a snažte se, abyste jím byli shledáni v pokoji jako neposkvrnění a bezúhonní“ (3:14).

Je tragédie, že velké množství lidí se dnes připodobuje spíše tomuto světu než Kristu. Mnoho církví vypadá stále víc a víc jako sekulární svět, nehlásají nic víc než poselství svépomoci. Nedokážete rozpoznat rozdíl mezi takovými církvemi a většinou sekulárních motivačních programů.

Jaká tragédie, jít nesprávným směrem v takovém čase, jako je tento. Ale navzdory všem tímto věcem Kristus volá své milované, aby se k němu víc přiblížili a zkoumali své chození ve světle jeho Slova.

Pavel a Petr – a dokonce sám Ježíš – přinesli tvrdá proročká poselství v průběhu neklidných časů. Když chodil Kristus po zemi, také varoval před velikou pohromou, která přijde na Jeruzalém a Izrael. Opravdu, v čase apoštolů – zejména v Pavlových dnech – tam bylo mnoho „výprasků Ježíše“ pro jeho těžko snesitelná varování.

Když přišel na scénu Pavel, byla církev plná tělesného učení ďáblů. Falešní proroci povstali a vycvičili si stoupence v letničních církvích. Objevili se bezbožní kazatelé, tvářili se jako andělé světa a přinášeli doktríny démonů.

Venku ve světě se právě v tu chvíli hojně šířila homosexualita. V celé římské říši byly sexuální perverze a provozování erotických zábav na denním pořádku. Vlastní já bylo vyvyšováno, uctíváno se tělo a pýcha kralovala. I chrám v Jeruzalémě se stal doupětem zlodějů, jeho pastýři se zaměřili výhradně na peníze.

Pavel o své společnosti řekl: „A poněvadž neuznali za dobré mít Boha ve známosti, vydal je Bůh zvrácené mysli, aby dělali to, co se nemá. Jsou naplněni veškerou nepravostí, smilstvem, ničemností, lakotou, zlobou, plní závisti, vraždy, svárivosti, lsti, zlomyslnosti; donašeči, pomlouvači, nenávidíci Boha, zpupní, pyšní, vychloubační, kteří vyhledávají zlé věci, neposlouchají rodiče; nerozumní, nedodržující smlouvy, bezcitní, nesmiřitelní, nemilosrdní“ (Římanům 1:28–31).

Zní mi to, jako by Pavel popisoval naše časy. Byl si vědom Pánova proroctví o nadcházející naprosté

zkáze. Půjcházet den, kdy bude Jeruzalém v plamenech. Chrám a město budou srovnány se zemí.

Tento holocaust nastal v roce 70 našeho letopočtu, přesně jak Pavel a Ježíš prorokovali. Byla to tak strašlivá scéna, tragédie tak širokého rozsahu, nikdo si to předem nedokázal představit.

Co bylo apoštolským poselstvím na pokraji nadcházejícího strašlivého dne, který byl před nimi? Zde je poselství, které kázal Petr:

„Ale vy, milovaní, protože to víte předem, chraňte se, abyste nebyli strženi bludem těch zvrhlíků a neodpadli od své stálosti. Rozrůstajte se pak v milosti a poznání našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista“ (2. Petr 3:17–18).

Zde je poselství, které kázal Pavel:

„Choďte, jak je důstojné Pána, k jeho plnému zalíbení, abyste nesli ovoce v každém dobrém skutku, rostli v poznání Boha“ (Koloským 1:10).

Uvážíme-li poselství apoštola, jaké bychom měli očekávat slovo pro společnost, která bude brzy souzena v naší době?

Zjistíme, že to slovo půjchází od apoštola Pavla a je směřováno ke Kristovým milovaným: „Mojí modlitbou za vás je, abyste byli naplněni poznáním jeho vůle ve vší moudrosti a duchovním porozumění, abyste chodili, jak je důstojné Pána“ (Koloským 1:9–10).

Takže co je nutné k tak potěšujícímu cholení? Pavel nám říká:

„Oblečte se tedy, jako Boží vyvolení, svatí a milovaní, soucitným milosrdenstvím, laskavostí, pokorou, krotkostí, trpělivostí. Snášejte jedni druhé a vzájemně si odpouštějte, má-li někdo proti někomu stížnost. Tak jako Kristus odpustil vám, odpouštějte i vy“ (3:12–13).

Pavel nám mnoha slovy říká: „Tohle je moje slovo pro vás v této kritické době. Vzhledem k tvrdým časům, o nichž víte, že půjcházejí, máte rozsuzovat své cholení s Pánem.“

Jinými slovy, máme se sami sebe ptát: „Stávám se víc podobný Kristu? Jsem trpělivější nebo vznešenější? Laskavější a vlídnější nebo víc drzý a hádavý? Jemnější a odpouštějící nebo jsem víc rozhořčený a držím si zášť? Mám strpení s druhými? Snáším slabosti a chyby těch, kdo jsou mi blízko nebo musím mít vždycky pravdu?“

Pavel podotýká, že, vzhledem k tomuto nastávajícímu dni, nezáleží na tom, jaké dílo vykonáš, nebo jak charitativní skutky uděláš. Nezáleží na tom, jak laskavý jsi k cizím lidem, nezáleží na tom, kolik duší jsi zachránil, otázkou zůstává: Stáváš se více milujícím, trpělivějším, více odpouštějícím?

Když zkoumáš své cholení s Kristem, znamená to, že se nedíváš tolik na to, co děláš, ale na to, čím se stáváš.

Jak se můžeme přizpůsobit tomuto Kristu podobnému cholení? Takového cholení nelze dosáhnout jenom lidským úsilím. Nestane se to vlastním rozhodnutím, pouze tím, že řekneme: „Stanu se takovým vůdčím.“ Přesněji řečeno, stane se to působením Ducha svatého skrze víru v Jeho slovo.

Nejprve čteme tato slova a věříme jim, že je to Boží slovo k nás, abychom se prozkoumali. A tak žádáme Ducha svatého, aby nám ukázal, kdo doopravdy jsme, a můžeme sami sebe Božím slovem. Potom žádáme Ducha svatého, aby nám pomohl se změnit.

Víš, my všichni jsme pizpůsobováni, a už Božímu slovu nebo světu. A čím je každý křesťan starší, tím víc by se měl on nebo ona podobat Kristu. Naše manželství by neměla být peklem na zemi. Musíme na sebe přebírat zranění svého manžela (manželky), stávat se navzájem služebníky, sloužit jeden druhému. Děti v křesťanských domovech by měly vidět, jak se jejich rodiče mění, stávají se chápavější, láskyplnější a vlídnější. Takhle lze definovat dospělost v Kristu.

Teď rozumím, o čem mluví Petr a Pavel, když říkají: „Neboj se toho, co je před námi. Uchovávej si vždy v paměti Boží slovo, během všech věcí. A mezitím nech Ducha svatého, ať tě změní v jiného, Kristu více podobného člověka.“

Bůh ustanovil, že nás všechna naše utrpení, všechna naše strádání, všechny naše kruté zkoušky přibližují k němu. Skutečně, bolest a utrpení tě buď zatvrdí nebo dovede na místo naprosté závislosti na Otcově lásce. Buď se přestaneš modlit a dřívkovat Bohu, nebo na něj uvrhneš všechnu svou péči a budoucnost.

Byla nám dána vnitřní síla k tomu, abychom mohli říci: „Žádná z těch věcí se mnou nepohne.“ To je Boží poselství pro nás v těchto časech. Haleluja!

Copyright/Omezení šíření: Tento datový soubor/tato publikace je výhradním vlastnictvím World Challenge, Inc. Může být tištěn/a v plném znění pro osobní potřeby, pro šíření v rámci rodiny nebo mezi přáteli. Text nesmí být žádným způsobem měněn ani upravován a všechny kopie musí obsahovat toto prohlášení o copyrightu. Materiál nesmí být veřejně elektronicky přenášen ani zpřístupněn prostřednictvím FTP či webových stránek s výjimkou worldchallenge.org, davidwilkerson.org nebo tscpulpitseries.org.

© 2007 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771